

Paß op!

De Dag för Dag sien Arbeit deit
un ümmer op'n Posten steiht,
un deit dat goot un deit dat geern,
de sall sik ok mal amüseern.

(aus: Ööv dat mal mit Sammelsuus, Verlag
Schmidt & Klaunig, Kiel, 1990, S. 13)

So fung Gott dat an...

(aus: Dat groote Bibel-Billerbook up Platt)

An'n Anfang hett Gott Himmel un Eer
maakt, de hele¹ Welt.

Allens, wat dat gifft, kummt vun Gott.
He hett dat maakt.

5 Dat weer eerst noch'n eenzigen
Dör'nanner,
un pickerdüüster² weer dat överall up de
Eer.

Do reep Gott:

10 „Dat sall nu hell warden!“
Un dat wurr hell.

Un Gott keek sik dat an un meen:
„Dat weer good worden!“

Gott sä:

15 „Över de Eer sall sik de blaue Heven³
wiesen.

Vun de Eer sall Waterdamp hochstiegen
un sik in de Wolken sammeln.“

Un Gott keek sik dat an un meen:

20 „Dat weer good worden!“

Gott sä: „An de Heven sall dat Lüchten
geven!“

Un he maak de Sünn un de Maand un de
Sterns.

25 Vun de Tied an geev dat Dag un Nacht.

---

¹ ganze

² pechschwarz

³ Himmel

geb. 1959 in Ochtelbur/ Niedersachsen, Pastorin,
Beauftragte für plattdeutsche Verkündigung in der
ev.-luth. Landeskirche Hannovers.

Un Gott keek sik dat an un meen:
„Dat weer good worden!“
Gott sä:
„In dat Water sall sik dat Leven rögen⁴!“
30 Un he maak de Fischen.
He maak all dat, wat in't Water leven
deit, ok de Muschels un de Seesterns.
Gott sä:
„Ok baven⁵ in de Luft sall sik dat Leven
35 rögen!“
Un he maak de Vagels, de groten un de
lüttjen.
In all Klören⁶ flogen se nu över de Eer.
Un Gott keek sik dat an un meen:
40 „Dat weer good worden!“
Gott sä:
„Ok up dat faste Land sall sik dat Leven
rögen!“
Un he maak all de Deerten, de up dat
45 Land leevt:
Tigers, Löven, Apen un Schapen un wat
man sik denken kann.
Un Gott keek sik dat an un meen:
„Dat weer good worden!“
50 To de Landdeerten un to de Vagels un to

de Fischen sä he:
„Nu seht to, dat ji all wat Lüttjes kriegt.
De hele Eer sall vull warden.“
Upletzt sä Gott:
55 „Nu will ik wat maken, wat so ähnlich is
as ik.
Ik will Minschen maken.“
Un he maak de Minschen nah sien egen
Bild, he maak ehr as Mann un Fru.
60 Un Gott sä to de Minschen:
„Un nu seht to, dat ji Kinner kriegt.
De hele Eer sall vull warden vun
Minschen!
Ik sett ju över de Fischen un över de
65 Vagels un över all de anner Deerten.
Kümmert ju dor um un passt up de Eer
up!“
Gott keek sik all dat an, wat he maakt
harr un seech:
70 Dat weer all good worden!
Dorum ruh Gott sik nu ut. He sä:
„Ik heff dat nu all good torecht kregen.
Nu bruuk ik Ruh.
Un ok de Minschen süllt eenmal in de
75 Week to Ruh kamen un an mi denken.“
So hett Gott Himmel un Eer maakt.

⁴ rühren, bewegen

⁵ oben

⁶ (frz. Couleur): Farben

Wi Wyker Waschwiever wull'n woll witte Wull
waschen,
wenn wi Wyker Waschwiever wüssen,
wo woll week warm Water weer.

(aus: Ööv dat mal mit Sammelsuus, Verlag Schmidt &
Klaunig, Kiel, 1990, S. 6)

De Isenbahn-Oma

(frei nach Paul Maar: Die Eisenbahn-Oma)

Bastian un Oma Gerda fahrt mit de
Isenbahn vun Hamborg na Flensburg.
Oma Gerda is bi Bastian un sien Öllern
to Besöök ween – un nu will Bastian mit
5 ehr na Flensburg un en poor Daag bi ehr
blieven.

„Fein, dat du mitkümmst, Basti,“ seggt
Oma Gerda, „denn is dat nich so
langwielig för mi.“ Se vertellt sik wat. Se
10 snackt över dat Footballspeel, dat se sik
güstern Avend in't Fernseh ankeken
hebbt. Oma Gerda kennt sik ut mit
Football. Denn snackt se över de School.
„Schall ik di mal dat ABC bibringen?“
15 fraagt Oma Gerda.

Basti kickt ehr verwunnert an. „Dat kann
ik doch!“
„Pass op, dat is en Speel, un dat geiht so:
ik maak en Satz, in de all de Wöör mit
20 den glieken Bookstaven anfangt. Un
denn maakst du en Satz. Wokeen den
längsten Satz henkriggt, de hett
wunnen.“
„Oh toll, Oma Gerda, laat uns dat mal

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt, Dipl.-
Bibliothekarin, lebt in Kellinghusen, schreibt
plattdeutsche Kurzgeschichten und Lyrik.

25 spelen, bitte!“
„Goot, höör to, en Satz mit A:
*Acht Adebaars arbeitd achtern alleen,
aver acht Aadler angelt an’n Avend,
aha!*“
30 Basti juucht, dat gefällt em.
„Un nu maakst du en Satz mit B!“ Oh,
dat is swaar, Basti mutt lang överleggen.
Man denn fallt em wat in:
„*Bi’t Ballspelen böögt Bibi Brummbär*
35 *blaue Blööm bisiet!*“
Dat maakt Spaaß! Basti is stolt, as Oma
Gerda em löövt. Nu fallt de beiden luder⁷
höögliche⁸ Sätzen in:
„*En Elefant eihnt en Esel. Eh, eh, eh,*
40 *Elefant – en Esel eihn? Echt elefantös!*“
„*Fru Fleeg findt feine Fleuten, fleut
Flegenleder för Flegenkinner, fidelt
Flegenmusik för Flegenkollegen.*“
„*Norbert Nashorn neiht nachts niege*
45 *Nashornbüxen.*“
„*Sware swarte Schachteln staht seker,
seggt Susi sik – Susi seggt sik, sware
swarte Schachteln staht seker.*“
Basti lacht un lacht. Oma Gerda vertellt

50 em, dat se dat Speel mit ehr Bröder
speelt hett, as se noch en Kind weer.
De beiden markt gor nich, wo gau de
Tiet vergeiht. Twee Stünnen sünd al
vörbi. „Glieks sind wi in Flensburg, Oma
55 Gerda, een Satz noch!“
Basti stickt jüst sien letzten Reise-Bontje
in sien Mund, dor hett Oma Gerda en
Idee:
„*Kiek, Kalli Kniep kaut knackige*
60 *Kugeln, klaar kann Kalli Kniep kaun!*“
De Isenbahn höllt an, de beiden stiegt ut
un loopt den Bahnstiege langs. Op
eenmaal blifft Basti stahn. „Wat för en
Satz weer denn nu de längste?“
65 „Heff ik nich oppasst, seker een vun
dien, Basti!“
„Oma Gerda, wat maakt wi vundaag
noch?“
„Ik weet wat Feines. Wi gaht wat
70 plücken.“
„Wat plücken? Wat meenst du, Oma
Gerda?“
„*Flensborger Flederberen för feinen
Flensborger Flederbeersaft!*“

⁷ lauter

⁸ vergnügliche, lustige

Nie nich wedder!

„Och, du leve Tiet! Al halvig twölf! Ik mutt los!“, reep ik vull Schreck, as ik op de Klock kieken dä. Ik harr mi bi mien Fründin total verklöhnt. Klock ölven
5 schull ik to Huus ween. Mennichmal verlööv't mi mien Öllern, mit den lesden Bus to fahren; de hölt dree Minuten vör ölven vör uns Huusdöör.

„Schall ik bi dien Öllern anropen,
10 Nina?“, fraag mien Fründin. „Nich nötig, ik suus nu los. Ik nehm den köttern Weg över den Karkhoff⁹!“

Un weg weer ik.

As ik jüst op den Karkhoff weer, höör ik
15 en grulig „Uhuuuuh!“ Ik verfehr¹⁰ mi! Dor! En Huschen! Ganz verlahmt¹¹ stünn ik still. Keen Luut wiet un siet!

Wahrschienlich weern dat Rotten un vör de heff ik keen Bang.

20 Aver villicht weer dat ok en Spöök? Ik heff al veel Spökelgeschichten lest un weet meist allens vun lege un gode Spökels.

Ik weer övertüügt, dat hier blots en
25 goden Geist spökeln dä. Dorüm tru ik mi

---

⁹ Friedhof

¹⁰ erschrak

¹¹ gelähmt

geb. 1993 in Hamburg, mehrsprachig aufgewachsen,
Schülerin am Walddorfer Gymnasium in Hamburg-
Volksdorf, Mitglied der plattdeutschen
Arbeitsgemeinschaft.

wieder. Sachen un vörsichtig tast ik mi
dörch den Nevel, de nu ok noch opkeem.
Unverwahrens¹² föhl ik en ieskole Hand
op mien Rüch! In'n Nu dreih ik mi üm,
30 man dor weer nix. Denn stölter¹³ ik över
en Steen. Bi't Strukeln¹⁴ wörr ik en Foot
wies.
Hebbt Spökels¹⁵ Fööt?
Ik kreeg dat Grugen¹⁶, mien Hart bleef
35 meist stahn! As ik wedder Puust kreeg,
leep ik wieder – so gau as't man güng.
Man denn full ik hen!
Miteens sä en helle Stimm: „Du bruukst
keen Angst to hebben. Ik hölp di!
40 Kumm, stah op!“
„Wokeen büst du – äh, sünd Se?“, fraag
ik. „Ik heet Üta. Un nu kumm!“- „Büst
du en gode Geist?“, fraag ik mit bevern¹⁷
Stimm. „Jo, so kannst du dat seggen; ik
45 bün dien gode Geist! Un nu faat mi an!“
Wi güngen los. Dor - wedder en Foot!
Dat gifft dat doch nich! Dütmal keek
ik ganz scharp hen. „Dat is jo blots
de Wuttel¹⁸ vun en Boom!“, mark ik
50 verlichtert¹⁹.
Poor Schreed wieder packt mi een an'n

Arm. „Üta, kannst du mi hölpen?“, fraag
ik verbiestert. Se anter nich. „Is Üta
villicht doch en Spöök?“, dach ik bang.
55 Op eens lüch de Maand dörch de
Wulken, un ik sehg, dat ik an en
Rosenbusch fasthung. Denn höör ik Üta
gresig²⁰ schriegen. En Swarm Fleder-
müüs sweev um Üta rum! Ik föhl dat
60 Süseln vun ehr Flünken, as se afdreihen
dään. „Gottloff, Üta is doch en Minsch“,
dach ik.
Middewiel²¹ weer ik frie vun de Stickels,
un wi güngen wieder.
65 Wi sehgen al de Poort vun den Karkhoff.
„Ik glööv, du schaffst düt Enn nu
alleen“, sä Üta.
„Pass goot op di op, un gah nie nich
wedder avends övern Karkhoff!“ –
70 „Klaar. Tschüß, Üta, un Dank ok
schön!“, reep ik.
Denn sehg ik mien Mudder an de Poort
töven²².
Bi't Lopen dreih ik mi noch mal üm. Üta
75 weer verswunnen! „Dat gifft dat doch
nich; is Üta villicht doch keen Minsch?“,
dach ik.

¹² plötzlich
¹³ stolperte
¹⁴ Straucheln
¹⁵ Spuk
¹⁶ Grauen
¹⁷ bebend
¹⁸ Wurzel
¹⁹ erleichtert

²⁰ grausig
²¹ inzwischen
²² warten

geb. 1957 in Högel/ Nordfriesland,
Realschullehrerin von 1980-1994, plattdeutsche
Autorin.

Pilzmahltiet

„Nu köönt wi uns glieks en feine
Mahltiet maken“, sä Alma un fung an, in
de Köök de Pilze to putzen un lütt to
snippeln. Sina hulp ehr. Mit fief junge
5 Lüüd weern se in dat Holt west to Pilze
sammeln. Se harrn nich allto veel
Ahnung, man Lasse weer mitlangs west;
he weer en Pilzspezialist. Twee ganze
Körve vull mit Maronen, Botterpilze un
10 Birkenpilze harrn se funnen. Un denn
weern se torecht mit Putzen un
Snippeln. En groten Barg Pilze leeg op
den Kökendisch, un dat rüük so goot!
Alma sett de Pann to Füürs, braadt de
15 Pilze, bet se fein kross weern. Man dor
fung Lasse mitmal doch an to twieveln:
„Un wenn dor nu en giftigen een mank
is? En Risspilz oder en Pantherpilz?“
„Ik denk, du verstiechst wat dorvun?“ sä
20 Klaus.
„Na ja“, meen Lasse, „eentlich wull.
Man dat gifft Pilze, de itt man blots
eenmal. Wenn dor nu so en mank is?“
„Ach wat“, sä Alma, „wat schull dor
25 wull! Wi köönt se nu doch nich alle
wegsmieten. So’n lekeret Eten!“
„Wi kunnen avers doch“, meldt sik nu
Jens to Woorts, „wi kunnen doch
einfach Naver Hein sien Kater ton Eten

30 inladen. De löppt hier doch jümmers
rüm. Wenn he dat goot översteiht, denn
köönt wi ok orrig tolangen.“

„Du spinnst wull, dat arme Tier!“
protesteren de annern, man denn leten se
35 sik doch vun Jens besnacken. He füll en
Teller vull un stell den in de Huusdöör.
De Kater luur al, fret den Teller
leddig²³ un slick em blitzeblank. Denn
keek he Jens an, as wull he seggen:

40 „Hest nich noch en Naslag?“

En poor Stünnen later gung dat de Kater
jümmers noch goot.

„Nu köönt wi uns dat ok smecken laten“,
sä Sina, un dat dään se. De Kater seet
45 dorbi. „Krieg ik ok noch wat?“ schien he
to fragen.

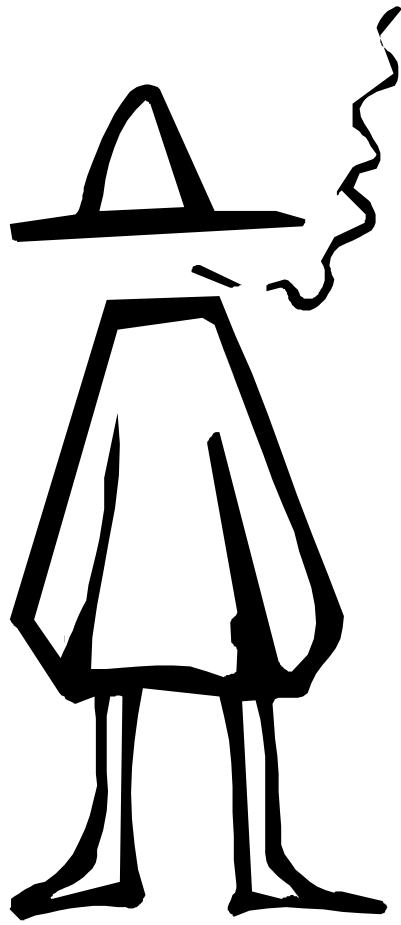
Man de Geschicht is noch nich to Enn:
Mitmal fung dat Tier an un tuck²⁴ mit
Lief un Been un miau ganz elendig. Dor
50 worm de Pilzsammlers doch bang,
fahren gau in’t Krankenhuus un leten sik
den Maag utpumpen.

As se wedder na Huus kemen, kregen se
to weten, Naver Hein sien „Kater“ weer
55 intwischen Mudder worm – fief
nüüdliche Kattenbabys harr se in Hein
sien Klederschapp to Welt bröcht.

²³ leer

²⁴ zuckte

geb. 1956 in Alfstedt-Bredemehe, Lehrer,
schreibt plattdeutsche Hörspiele, Theaterstücke und
Prosa.

Alldag

Morrns Klock fief steiht Mano op. Dat is noch düüster, he schüürt sik den Slaap ut de Ogen, packt sien Pappen tohoop un maakt sik op den Weg. Mano is negen
5 Jahr oolt un wahnt in Lima, dat is de Hauptstadt von Peru in Südamerika. Mano is alleen un wahnt op de Straat. Sien Vadder harr nie Arbeit, hett sien Kummer in Schnaps versopen un sien
10 Familie denn all Ogenblick verschecht²⁵. Irgendwann kunn Mano dat un den Hunger nich mehr utholen un is einfach utreten²⁶. So as vele Jungs versöcht he, sik so dörtoolaan.
15 He hett en ole Schohböst un töövt op'n Marktplatz, dat he anner Lüüd de Schoh putzen kann. Faken²⁷ reckt dat nich, um sik wat to eten to köpen. Jümmers wedder hebbt em grote Jungs
20 dat beten Geld klaut, wat he verdeent harr, un de Polizei hett em eenmal düchtig verschecht, weil he vör en groot Koophuus bedelt hett. Dorüm dröppt he sik nu dagsöver mit annere Jungs, dormit se sik
25 gegensiedig helpen köönt. Nachts mütt jeder sik en Steed ton Övernachten söken. Nüms hett en Dack övern Kopp, se slaapt mal in'n Huusingang, mal in en Garage.

30 Weil dat verbaden is, mütt en düchtig oppassen un morgens opstahn, ehrder²⁸ de Lüüd ut de Hüüs kaamt. So as jeden Morgen söcht Mano nu de Papierkörv dör, ehrder annerseen dat
35 maakt. He hett Glück un findt en Stück Broot, wat bloots half anbeten is. Dorna geiht he na den Marktplatz, wo he meisttiet welk von sien Frünnen dröppt. Vele wüllt Schohputzen, un bit
40 ton Abend hett Mano bloots veer Cruzeiros verdeent. Dat reckt kuum för en Stück Broot. Mehr as zwölf Stünnen hett he op'n Marktplatz stahn un müß twüschendör tweemaal weglopen, as de
45 Polizei all de Jungs vun de Trepp vör de grote Kark verjagen dee. Gegen Abend kaamt twee Ordenschwestern mit 'n Suppenkumm²⁹. Enen ganzen Teller vull hett Mano
50 kregen. Wo lang is dat al her? Mano kann nich lesen un schrieven; na School to gahn, dorto hett he keen Tiet. He dröömt dorvun, eenmal en faste Arbeit to hebben, villicht ok mal en richtige
55 Wahnung mit en Döör ton Afsluten. Aber meisttiet hett Mano gor keen Tiet ton Drömen. He mütt sehn, wo he jeden Dag översteiht.

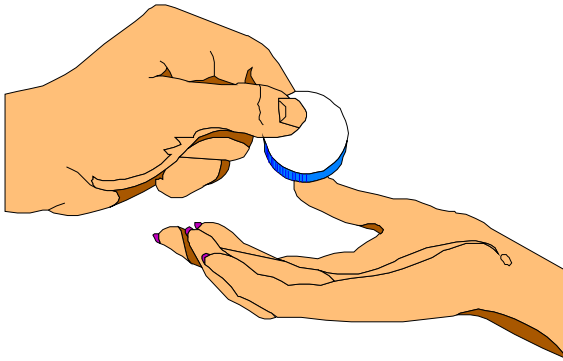
²⁵ verprügelt

²⁶ weggelaufen

²⁷ oft

²⁸ ehe, bevor

²⁹ Schlüssel, Topf

Weddersehn mit Markus

An düt Wekenenn is bi uns Rummel.
Dor freu ik mi dat hele Jahr op. Twars
staht dor jümmer desülvigen Boden un
ok de Karusells sünd sik jümmer liek,
5 aver ik heff dor ok jümmer en Masse
Spaaß hatt. Blots dat ik nienich noog
Geld harr för den Scooter, dat hett mi
argert. Dütmal aver heff ik düchdig
spart, alleen vun mien Geld kann ik
10 teihn Mal föhren, un en beten wat krieg
ik je ok vun Vadder.

Al vun wieden höör ik de Musik vun de
Karusells un ok Krieschen vun de Lüüd.
Op den Platz glieks vörnans rechts steiht
15 dat Karussell för de ganz Lütten.

„Hänschen klein, ging allein...“ Blots
wieder, dat höllt en ja nich ut!

Beten wieder op de linke Siet: „Lose!
Kauft Lose, Leute! Der Hauptgewinn ist
20 noch zu haben!“ Ton Lachen is dat:
Jedet Jahr is de Hauptgewinn noch to
hebben, kannst kamen, wann du wullt.
Nee, dor is rein garnix bi, wat ik hebben
much.

25 „Platz Leute, macht Platz für die
Kapellen!“ „Rummtata, rummtata. Wenn
der Hund mit der Wurst über’n Eckstein
springt...“ Dat is ok as jümmer, aver dat
maakt Spaaß! Dor marscheer ik glieks
30 en Stück mit langs un mien Hart kloppt
för dull.

Mmmh, düsse Ruch: Brennt Manneln!
Dor kann ik nich an vörbi: „Eine kleine
Tüte bitte!“ De mutt ik foorts präven.

geb. 1932 in Klanxbüll/ NF, Krankenschwester,
Hausfrau, lebt in Garstedt/ Niedersachsen, schreibt
hoch- und plattdeutsche Kurzgeschichten.

35 „Hallo Sven!“
 „Markus? Büst wedder gesund? Hest di
 bannig verännert!“
 „Ik weet, eh, bün veel to dick wormn.
 ‘Viel Essen ist bei eurer Krankheit
 40 nötig’, sä unse Pleegersch jümmer. Giff
 mi mal en poor af vun dien Dinger, eh.“
 „Mientwegen. Bliffst du nu wedder to
 Huus?“
 „Ja. Binah een Jahr in so'n Pleeghuus,
 45 eh, dat langt, segg ik di! Köffst du mi en
 Braatwust?“ „Höör mal, du hest doch al
 mien ganze Manneln opeten!“
 „Eh! Ik denk, du freust di, dat du dien
 ole Fründ wedder hest! Nu stell di man
 50 nich an as so'n Giezknüppel, eh!“
 „Na goot! Denn is aver noog, ik heff
 mien Geld ok nich schenkt kregen.“
 „In Ordnung, mein Herr! Smeckt goot,
 eh, wisst³⁰ mal afbieten?“
 55 „Nee, laat man!“
 „Eh! De Scooter sünd je ok wedder dor!
 Ik harr woll Lust to föhren. Du ok?“
 „Klaar!“
 „Ik maak di en Vörslag: Ik stell mi för
 60 Karten an, eh. Wenn ik an de Kass bün,
 rennst du hen un besettst en Wagen, du
 büst flinker as ik.“
 „Goot. För mi muttst du aver wesseln,
 hier, teihn Euro.“
 65 Ik pass nu op. Markus steiht jüst vör de
 Kass, dor hoolt de Scooter an. Ik flitz
 los. Dor is ok al Markus bi mi un

³⁰ willst

quetscht sik bi mi rin.
 Af geiht de wilde Jagd: Wi suust krüüz
 70 un quer över de Bahn, stööt hier an, dor
 ok - unse Köpp fleegt hen un her, wi
 schimpen luuthals - as de annern ok:
 „Du Döösbartel!.... Hest dat Stüern nich
 lehrst?... Büst je noch veel to lütt för düt
 75 hier!“ un all sowat. Dat is en
 Riesenhöög³¹!
 Schaad, al to Enn.
 Markus seggt: „Ik heff glieks för
 tweemaal köfft, is doch recht, oder?“
 80 „Klaar! Dor kümmt de Kasseerer!“
 Un los geiht dat wedder! To schaad, dat
 de Spaaß jümmer so kort is, aver ik kann
 ja noch achtmal fahren.
 As wi an de Kant staht un bi de annern
 85 tokiekt, segg ik: „Markus, ik krieg noch
 fief Euro vun di!“
 „Wat? En Fahrt kost twee Euro föftig,
 eh! Du tweemaal, ik tweemaal - maakt
 genau teihn Euro. Hest keen Reken hatt
 90 in de School?“
 Fröher weer Markus doch nich so. He
 weer doch jümmer en prima Kumpel,
 hett mi doch nie nich bedragen!
 „Dorvun weer aver keen Snack, dat ik di
 95 friehool, ik will mien Geld!“
 He lacht mi luuthals wat ut: „Ik heff
 keen Geld, eh. Woher denn wull?“
 Nu heff ik noog; ik dreih mi um un will
 na Huus. As ik mi noch mal umkiek,
 100 steiht Markus al wedder an um Karten.

³¹ Höög - Freude

Veer junge Minschen

Wat'n Larm in dat Auto! Meist dä em dat al leed, dat he se mitnahmen harr, de dree.

Wüssen se denn nich, dat 'n Autoföhrer
5 sik na de Straat richten müss? Oppassen, de Ogen apen holen?

Se wüssen dat nich, as dat leet³². Se snacken em dumm un dösig; se dalvern un kalvern³³: „Nu geev doch eenmaal
10 richtig Gas, Gerhard! Maakt se denn nich mehr as hunnert, de ole Stööv möhl?! Du, denn hebbt se di dor aver fix mit anföhr! Los, nu knack em doch mal!“ Un se menen dat Auto, dat wiet vörut to sehn
15 weer. Un wenn he denn sä, hier op düsse Straat dörf he nich mehr as hunnert Kilometer in de Stünn fahren, denn lachen se: „Ach wat, du Bangbüx, dor kreiht hier doch keen Hahn nich na!
20 Du truust di man bloot nich, dat is de Knütt!“

Bilütten wörr em dat krupen.

Aver Schuld harr he sülven hatt. Wat

---

³² wie sich zeigte, wie es den Anschein hatte

³³ herumalbern

geb. 1921 in Bad Segeberg, Autorin,
 plattdeutscher Gedichte, Kurzprosa und Hörspiele.

harr he prahlt: „Wenn ik man eerst
 25 mienen Föhrrerschien heff, denn hebbt ji
 een för alle Mal utsorgt. Ik föhr ju hen,
 woneem ji hen wüllt.“

Veer Weken harr he em nu, den Schien,
 na den he so lang lengt³⁴ harr. Denn köff
 30 he sik dat Auto. Dat weer al bruukt, aver
 noch fein antosehn. Un wat nich mehr
 ton besten weer, dat kreeg he ok noch
 in de Reeg. He spoor dor ja al op.

To dat Auto harr Mudder em wat
 35 togeven. Se harr dat nich geern sehn, dat
 he al Auto fahren wull: „Jung, wees
 vörsichtig! Fahr mi nich to dull!“

Un he, de Jung, harr lacht: „Wees man
 nich bang, Mudder, ik weet doch
 40 Bescheid.“

He wüss Bescheid. Sien Vadder weer
 mit den Betriebsbus to Schaden kamen.
 He harr keen Schuld nich hatt. Aver dree
 Minschen kemen üm't Leven. Sien
 45 Vadder weer dor mit bi.

Un nu harr Mudder Angst üm em. Aver

he weer vörsichtig.
 Man bloot de Pranselbüdels³⁵ blangen un
 achter em: „Veel hest du ok nich lehrt, in
 50 de Fahrschool. Weetst ja nich mal,
 woneem dat Gaspedaal sitt! Anners
 wörrst du wull mal orrig toppedden!“

Ahn dat Gerhard dat wull, sett he den
 Foot wat faster op den Gashevel.

55 Verdori³⁶ ok, he schull nich weten,
 wodennig 'n mit so'n Auto fardig wöör!
 De Frünnen högen sik: „Süh an, du
 kriggst den olen Sleden doch noch in de
 Gangen! Denn hest du ja dien Lehrgeld

60 doch nich för ümsünst betahlt!“

De Jung, he överlegg noch wat: Na goot,
 de Straat weer frie.

Eenmaal wull he se dat wiesen, wat he
 kunn. Naast³⁷ weern se denn wull still.

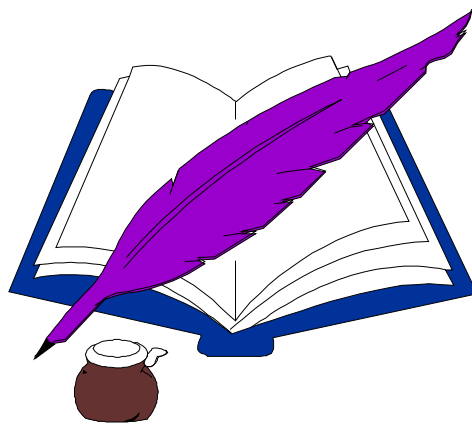
65 Un se wörrn still! Musenstill, alltohopen.
 Dat Auto güng in de Kurv koppöver.
 Veer junge Minschen weern nich mehr.
 „Überhöhte Geschwindigkeit“ vermell de
 Polzeibericht.

³⁴ sich geseht

³⁵ Nörgler, „Nervensägen“

³⁶ vedammt

³⁷ später, nachher

Bert schrifft wat op

(frei nach Anders Jacobsson und Sören Olsson:
Berts hemmungslose Katastrophen)

Moin!

Wat schall ik vundag denn schrieven?
Heff dat de ganze Week nich schafft, in
mien Dagbook wat rintoschrieven. Is
5 mehr en Wekenbook, mien Dagbook.

Ha - bald warr ik veerteihn. Ik heff
höört, mit veerteihn wasst en Fluum³⁸
ünner de Nääs – un en kriggt Lust op
Beer un Mopeds. Dat stimmt nich. Ik
10 heff nu al Lust op Mopeds. Op Mopeds
un op Deerns.

Eerstmaal schriev ik wat över mien
Leven: ik wurr born un denn wurr ik
dörteihn. En beten kort för en
15 Levensloop, wat? Kann en ja blots en
Poster vun maken un keen hele Book.

Sünst noch wat? Ja, ik bün nich riek un
ik heff en Brill op de Nääs. Un denn is
dor noch Ove. Ove is mien Schildkrööt,
20 de hett en Aquarium ganz för sik alleen.
Fröher weren dor noch düre Fisch
binnen. Nu nich mehr. Wo de abbleven
sünd?

Na, Ove is siet Wiehnachten bi mi – un
25 to Niejahr harr de dat schafft: all
opfreten!

---

³⁸ Flaum

geb. 1953 in Garding/Eiderstedt, Dipl.-
Bibliothekarin, lebt in Kellinghusen, schreibt
plattdeutsche Kurzgeschichten und Lyrik.

Ove is en feine Fründ, ik heff em vun
Arne schenkt kregen. Arne heff ik to'n
Glück nich schenkt kregen. Arne geht
30 in mien Klass. Dat langt. In de föffte
Klass weer he en stille Jung un
interesseer sik för Maschiens. In de
sösste Klass wurr he en beten
översnappt, kümmer sik blots noch um
35 dat Basteln vun Bomben. Un he will
na'n Maand flegen.

Na, un Erik eerst. He is ok in mien
Klass. Arne will em vörutschicken na'n
Maand, wenn dat sowiet is. Erik is en
40 Bangbüx mit rode Ohren, kannst nix mit
opstellen, kannst nich mal verhauen.
Denn brickt he sik glatt en Arm.

Erik is de eenzige, den ik kenn, de lange
Ünnerbüxen driggt. Lange Ünnerbüxen,
45 dat mutt en sik mal vörstellen! Un he
glöövt mit dörteihn Jahr noch an den
Oosterhaas, för den hett he Angst. Goot,
dat wi Oostern nich na School gaht,
sünst müss he een Week lang tohuus
50 blieven – denn he weer bang, de
Oosterhaas keem em in de Mööt!

Nu will ik över dat Schönste in mien

Leven schrieven, dat kümmt glieks na
Mopeds – nämli Emilia!

55 Emilia – dat is de schönste Naam, de
dat giff. Letzt Johr funn ik dat nich,
man nu finn ik dat. Emilia weer al
ümmer in mien Klass, harr ik blots noch
nich op den Kieker, heff ik eerst in'n
60 Harvst rutfunnen.

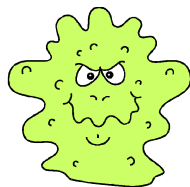
Ün vör een Week heff ik noch wat
rutfunnen: ik heff mi in Emilia
verknallt! Is dat nich schön! Se hett dat
blots noch nich markt. Anner Week
65 geht de School wedder los, denn
draap³⁹ ik ehr. Blots, wodennig schall ik
dat nu henkriegen, dat se markt, ik bün
in ehr verknallt? Schall ik ehr en Breef
schrieven! Oder en SMS? Heff ja gor
70 nich ehr Handy-Nummer.

Ik warr Arne mal fragen. Villich hett de
en Idee. Erik fraag ik lever nich, en Jung
mit lange Ünnerbüxen un de vör den
Oosterhasen bang is, weet sowat nich.

75 Oder mutt ik mi eerst en Moped
toleggen, ehr se mit mi snackt?
Wenn ik blots wüss, wat en mit Deerns
so snackt. Hett hier ener en Idee?

³⁹ treffe

Nüms will mi hebben

Siet twee Weken keen Arbeit mehr. Nix
to doon. Bloots rümhangen. Un wat dat
Leegste is: Keen Dack över'n Kopp!
Nee, nee. Dat maakt keen Spaaß, bi
5 Wind un Wedder op de Straat.
Du kennst mi. Doch, dor bün ik mi
teemlich seker. Mi kennt jeedeen. Ik bün
de lütte Snööf⁴⁰!

Wees mal ehrlich: Harn wi dat nich
10 kommodig letzt' Jahr, wat? Wi beiden
tosamen, bi di in't Bett? Mit mien
Frünnen, de Bronchitis un de
Hausstaub-Allergie? Nee, nu jammer
nich! Seker, du kunnst nich na Tant Else
15 ehr'n Geburtsdag. Denn gehst dor eben
ditmal hen. Aver du hest veerteihn Daag
nich na Arbeit bruukt. Heff ik recht? Na,
also.

Un nu? Nu gehst du tweemaal de Week
20 na'n Sport, frittst Müsli un hest dat
Smöken opgeven. Un ik? Wat warrt ut
mi?

Wiehnachten, oh, Wiehnachten, dat
weer schön! Bi Robert in Hamborg-

---

⁴⁰ Schnupfen

geb. 1963 in Lahmstedt-Wohlenbeck,
Landkreis Cuxhaven, arbeitet als freier
Journalist in Hamburg, schreibt plattdeutsche
Geschichten.

25 Blanknees.
Ik harr em in't Büro opluurt, in de
Klimaanlaag. Robert hett jümmer Stress.
Du, so een haut de lüttste Snöof üm.
Un Robert kann ja so fein vun Harten
30 pruschen! Ok bi'n Dokter in'n
Tööfruum: Dör seet'n Mann mit'n
Gipsarm, un de güng mit Gipsarm un
Snöof wedder na Huus! Robert, de
harr sik düchtig en opsackt. Un to mien
35 Glück is he nich konsequent mit de
Medizin. Mal nimmt he de Pillen, un mal
lett he dat na.
Natürlich hett he sien ganze Familie
ansteken, un Wiehnachtenavend seten se
40 all mit Snuufdöker un rode Nesen üm
den Dannenboom rüm. Klock acht legen
se all in de Puuch. Stille Nacht! Bloots
dat Pruschen vun de Kinner weer af un
an to hören.
45 In'n Januar aver is Robert mit Jogging
anfungen. Un siet Februar geiht he jede
Week na de Sauna. Oh, dat is gräsig!
Hett denn nüms 'n Hart för mi?

Nu is März. Düchtig koolt buten, aver all
50 mien ole Frünnen leevt gesund. Ik weet
mi keen Raat mehr.
Kiek, dor kümmt Robert in sien
Trainingskledaasch. Tokamen Jahr will
he bi den Hanse-Marathon mitlopen.
55 Un dor is Gesche, Robert sien
Broderdochter. Se stiggt jüst ut'n Bus ut,
kümmt woll vun de Arbeit. „Na, Onkel
Robert, woveel Kilometers hest du denn
schafft?“, röppt Gesche vun de anner
60 Stratensiet röver. Se mutt ganz schön
grölen, de Wind weiht stief vundaag.
„Teihn Kilometers!- Wat seggst du nu?
Aver Gesche, büst du nich to dünn
antrocken? Minirock bi den kolen Wind?
65 Un nix op'n Kopp!“
„Ach, ik bün ja glieks to Huus! Tschüß,
Onkel Robert!“ „Tschüß, Gesche!“
Un Robert dreiht sik üm un will jüst
wiederlopen, dor höört he achter sik dat
70 Pruschen vun de Deern.
Wi warrt en wunnerschöne Tiet tosamen
hebben. Gesche un ik.

geb. 1948 in Flensburg, Pastor, Moderator und NDR-Redakteur von „Talk op Platt“, niederdeutscher Autor und Übersetzer.

De Prinzessin op de Arft⁴¹

Dor is mal en Prinz west, de wull en Prinzessin to Fruu nehmen; man dat schull en richtige Prinzessin ween. So reis he dörch de hele Welt, so een to
5 finnen.

Man överall leep dat scheef.

Vun Prinzessinnen geef dat dor noog, man wat dat richtige Prinzessinnen weren, dor keem man nich so licht
10 achter. Jümmers weer dor wat nich ganz in de Reeg. So keem he wedder na Huus un weer ganz bedrippst; denn he wull doch to un to geern en echte Prinzessin hebben.

15 An een Avend truck en gräsig Wetter up. Dat blitz un dunner, Regen druus as dull – dat weer so’n richtige Schietwetter! Dor klopp dat an de Stadtpoort un de ool König güng hen, optomaken.

20 Dor weer dat’n Prinzessin, de buten stünn. Gott, ne, wat seeg se vun den Regen un dat Schietwetter ut! Dat Water leep ehr de Haar un de Kledaasch dal; un dat leep vörn in de Schoh rin un achtern
25 bi de Hacken wedder rut; un se sä, se weer en echte Prinzessin.

„Jo, dat warrt wi al⁴² sehn!“ dach de ole Königin.

Se gung in de Slaapstuuv, truck de

30 Betten af un legg een Arft nerrn op de Bettsteed. Denn kreeg se sik twintig Matratzen, legg se op de Arft un denn noch twintig Dunendecken baven op de Matratzen.

35 Dor schull de Prinzessin nu de hele Nacht op liggen.

Annern Mornn frögen se de Prinzessin, wodennig se slapen harr.

„Oh, ganz gräsig slecht!“ sä de
40 Prinzessin, „ik heff de hele Nacht keen Oog tokregen! Gott weet, wat dor in mien Bett ween is! Nich een Minuut heff ik slapen kunn. Dor is wat ganz Hattes ween, wo ik op legen heff; ik bün ganz
45 bruun un blau över mien helen Lief. Dat is schrecklich!“

Sodennig kunnen se sehn: dat weer en richtige Prinzessin. Denn se harr dör twintig Matratzen un twintig Dunen-
50 betten de Arft markt. So fien kunn keeneen⁴³ as en echte Prinzessin ween.

Dor nehm de Prinz ehr to Fruu, denn nu weer’t jo klaar, dat he’n richtige Prinzessin harr. Un de Arft keem in de
55 Kunstkamer, woneem du se hüüt noch ankieken kannst, wenn se dor nich en wegnahmen hett.

⁴¹ Erbse

⁴² schon

⁴³ niemand